Време на вятъра

Капка по капка секундите текат,
гроба мой в земята те дълбаят.
Все към него ме годините влекат,
със смъртта опитват се да ме венчаят.

През на живота виелицата бродя.
През зловещите му преспи ходя.
През снега житейски път си аз проправям
и следи от стъпки зад гърба си аз оставям.

Но вятърът се непрестанно озлобява
и ехидно се за моя сметка забавлява.
Крачка по крачка напразно се съпротивлявам
и че всичко лишено е от смисъл, осъзнавам.

Времето тече, изтича.
Всеки ден сече, посича.
И после само празнота остава,
само спомен, дебнат от забрава.

И ето пред мене вече зее моят гроб.
И време дойде аз на смъртта да стана роб.
Толкова години напразно извървях,
толкова години за нищо пропилях.

Доброволно в своя гроб сега си лягам.
По воля собствена ковчега си затварям.
А снегът злорад следите заличава,
и всяко мое дело тъне във забрава.

– Грешника